

A küzdő egyház

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 60:14; Hóseás 2:13;
Jelenések 2:1-3:6, 14-22

„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem” (Jel 3:20, RÚF).

A tizenkét apostol közül János halt meg utoljára. Ő írta a nevével jelzett evangéliumot és a három apostoli levelet, valamint a nagy küzdelem megértéséhez komoly segítséget nyújtó iratot, *A jelenések könyvét*. Most viszont csak a hét gyülekezetet bemutató képeire koncentrálnunk. Az üzenet első olvasóinak a szemszögéből fogjuk ezt a témát tanulmányozni, hogy a lehető legtöbbet vehessük ki a szavaiból.

Különösen szembeötlő, hogy Jézus személyre szabottan közelít minden egyes gyülekezethez. Mindnek más szükséglete volt, Jézus viszont teljes választ adott az összesre.

Az egyik fő gond, hogy e gyülekezetek az identitástudattal küzdöttek, hasonlóan ahhoz, ahogy ma mi is. Vajon az említett gyülekezetek tagjai egyértelműen felsorakoznak Jézus mellé a haldokló világ előtti bizonyágtételért, vagy pedig kétkulacsosként mindkét oldal felé hajlanak? Vajon csak megpróbálnak kereszténynek tűnni, miközben a magánéletükben kényelmesebben érzik magukat a sötétség erői között? Magunkat általában a hét gyülekezet közül az utolsóhoz számítjuk, viszont világosan látni fogjuk majd, hogy noha más körülmények között, de nekünk is sok olyan kihívással kell szembenézni, amelyekkel a korszakok során küzdöttek a gyülekezetek.

AZ EFEZUSI GYÜLEKEZET

Jézust kezében a hét csillaggal, a gyertyatartók között járva mutatja be Jel 2:1 verse, amint az efezusi gyülekezethez szól. E szimbólumok fontos dolgokra irányítják a figyelmet. A gyertyatartók a gyülekezeteket, a hét csillag pedig az angyalokat jelképezi, akiknek a feladata a gyülekezetről való gondviselés (Jel 1:20). Más szóval, szoros az összeköttetés a hét gyülekezet és Isten mennyei trónja között. A gyülekezetek szerepe döntő a nagy küzdelemben.

Hogyan mutatkozik meg a nagy küzdelem Jel 2:1-7 szakaszában?

Az efezusiaknak szóló üzenet először bemutatja a gyülekezet jellegét. Jézus tisztán látja az erősségeit, de a gyengeségeit is. Dicsézően szól a tetteikről, a kitartásukról, valamint arról, hogy nem tűrik meg maguk között a hamis tanítókat (Jel 2:2-3, 6). Ez világos figyelmeztetés, hogy a hamis tanításnak nem szabad teret engedni az egyházban. Úgy tűnik, hogy a sötétség elleni küzdelemben Isten először megnyerte az efezusi gyülekezetet, Sátán viszont ellentámadásba lendült, még hozzá hamis apostolok által. Talán az első hét diakónus egyikének, Nikolausnak (ApCsel 6:5) a követői voltak, akik egy szakadármozgalmat indítottak. Jézus számára gyűlöletes tanokat hirdettek (Jel 2:6).

Az efezusi gyülekezettel az volt a baj, hogy elhagyta „az első szeretetét” (4. vers). A nyelvezet az ószövetségi prófétákéra emlékeztet, akik a hitehagyó Izraelt a szeretői után futkosó emberhez hasonlították (lásd pl. Hós 2:13).

Lehet, hogy a helyzet reménytelennek tűnik, Jézus azonban a reménytelen helyzetek megoldására specializálódott! Először is, kéri népét, hogy emlékezzenek, honnan estek le, és térjenek vissza, folytassák azt, amit előbb tettek (Jel 2:5). Nem mintha az idő kerekeit próbálná visszafordítani a „rég szép napokhoz”, inkább a múlt tapasztalatára hivatkozva kívánja vezetni őket a jövőben.

„...az első szeretetedet elhagytad” (Jel 2:4). Miért történik ez meg olyan könnyen? Mi lesz velünk akár egyénileg, akár közösségileg, ami miatt kihűl bennünk a szeretet Isten iránt? Mit tehetünk, hogy az évek múlásával továbbra is lobogjon bennünk a szenvedély Isten és az igazsága iránt?

SZMIRNA ÉS PERGAMON

A szmirnai gyülekezetnek Jézus így mutatkozik be: „*az első és utolsó, aki halott volt, és életre kelt*” (Jel 2:8, ÚRK; lásd még 1:18). A pergamoni gyülekezet számára Jézus az, aki a fogai között tartja a kétélű, éles kardot (Jel 1:16; 2:12). Mi a jelentősége annak, ahogyan Jézus a két gyülekezetnek bemutatkozik?

Olvassuk el Jel 2:8-17 szakaszát! A szmirnai gyülekezet tagjai is a kemény munkájukról váltak ismertté, mégsem tudnak sokat felmutatni, talán azért, mert közöttük van a „*Sátán zsinagógája*” (Jel 2:9). A pergamoni gyülekezet tagjai szintén ragaszkodnak a hitükhöz, pedig „*a Sátán királyiszéke*” közöttük van (13. vers). Itt is megmutatkozik a nagy küzdelem valósága.

A szmirnai gyülekezet figyelmeztetést kap, hogy nehéz idők jönnek, bebörtönzés vagy talán halál is (10. vers). A pergamoni gyülekezetből már valakit meg is öltek a hitéért (13. vers). Fontos megjegyezni, hogy a nehéz idők csak egy darabig tarthatnak, vagyis a gonoszság nem folytatódhat egy bizonyos ponton túl (10. vers).

Okot ad az aggodalomra, hogy Istennek „*valami kevés*” panasza van a pergamoni gyülekezet ellen (Jel 2:14-16). Megtűrik maguk között azokat, „*akik a Bálám tanítását*”, valamint „*a Nikolaiták tanítását tartják*” (14-15. vers).

„Nikolaus és Bálám párhuzamos meghatározásnak tűnik. A Nikolaus összetett görög szó (*nikao* és *laos*), és azt jelenti, hogy »aki legyőzi a népet«. A Bálám név két héber szóból származik: *am* (nép) és *baal* - a *bela* szóból (pusztítani vagy elnyelni), együttes jelentése pedig: »a nép pusztítása« (Ranko Stefanovic: *Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation*. Berrien Springs, Mich., 2002, Andrews University Press, 111. o.). Jézus az egész gyülekezetet figyelmezteti, hogy ha továbbra is folytatódik a tévtanítás, személyesen jön el és harcol ellenük a szájában lévő karddal (Jel 2:16).

Viszont a figyelmeztetések között komoly bátorítás is hangzik mindkét gyülekezetnek (11. és 17. vers).

Mit mondhatunk Jel 2:14-15 versei alapján arról az elképzelésről, hogy nem számít, mit tanítunk? Miért nagyon is fontos a tanítás?

THIATIRA ÉS SZÁRDISZ

Olvassuk el Jel 2:18–3:6 szakaszát! Mi minden történt ezekben a gyülekezetekben? Milyen szempontból mondható, hogy közösségként és egyénileg is ugyanezekkel a dolgokkal küzdünk? Itt hogyan mutatkozik meg a nagy küzdelem?

A thiatirai gyülekezetnek szóló bemutatkozásból (Jel 2:18) kitűnik, hogy Isten népére egyre nagyobb megpróbáltatások és zavaros idők várnak. A túzlángú szem és az izzó fényű érc metaforái nemcsak Jel 1:14-15 verseiben fordulnak elő, hanem eredetileg Dániel 10. fejezetében. A próféta lát valakit, akinek a szemei „*olyanok, mint az égő fáklyák*” (ÚRK), a lábai pedig „*mint az izzó ércnek színe*” (Dán 10:6). Később, a végidőben Krisztus felkel és megszabadítja népét. Amikor Isten népe helyzete a legkilátástalanabbnak tűnik, Isten maga lép közbe megmenteni azokat, akiknek neve az élet könyvében található (Dán 12:1).

A szárdiszi gyülekezetnek Jézus úgy mutatkozik be, mint akinél van az Isten hét lelke és a hét csillag (Jel 3:1; 5:6). A Megváltó itt is tevékeny a színpalak mögött, és a menny erőit felsorakoztatja, hogy garantálja egyháza biztonságát.

E két gyülekezet bemutatása mély aggodalomra ad okot. Thiatirában ugyan látszik némi javulás (Jel 2:19), de tagjai olyanok, mint Izrael népe Jezábel királyné idejében. Szárdiszban pedig a nép lelkileg halott (Jel 3:1).

E problémák ellenére Jézus bátorítja a gyülekezeteket. Kijelenti, hogy Thiatirában sokan vannak, akik „*nem ismerik a Sátán mélységeit*”, és biztatja őket: „*ami nálatok van, azt tartsátok meg addig, míg eljövök*” (Jel 2:24-25). Szárdiszban is van „*egy kevés*”, akik „*nem szennyezték be ruháikat*” (Jel 3:4, ÚRK).

Jézus ezeknek a hűségeseknek kínál külön áldásokat. Thiatirának ígéri „*a hajnalcsillagot*” (Jel 2:28), amit később önmagával azonosít (Jel 22:16). Szárdisznak pedig üzeni, hogy helyük lesz a mennyben, és vallást tesz a nevükről „*az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt*” (Jel 3:5).

„*...tartsd meg azt, és térj meg*” (Jel 3:3)! Mit kell megtartanunk és miből kell megtérnünk? Miért kapcsolódik szorosan össze ez a kettő?

A FILADELFIAI GYÜLEKEZET

Hogyan mutatkozik be Jézus ennek a gyülekezetnek (Jel 3:7)? Mit tudhatunk meg ebből róla?

A gyülekezet elismerést kap, mert megtartja Krisztus beszédét és nem tagadja meg a nevét (Jel 3:8). Jézus érdekes ígéretet tesz: a Sátán zsinagógájába tartozók elmennek és tisztelettel adóznak a filadelfiaiaknak (9. vers). Ez a gondolat Ézs 60:14 verséből származik, amelyben Isten népe elnyomói alázattal leborulnak előttük, szemben a kíméletlen és durva bánásmóddal, ahogyan korábban viszonyultak hozzájuk. Ebből megérthetjük, hogy a Sátán zsinagógája megnehezítette az első keresztények életét. Amint láttuk, néhány előbbi gyülekezet azokkal küzdött, akik hamis tanokat hirdettek és problémákat okoztak – ez Sátán egyik módszere volt, amit a gyülekezetek ellen fordított. Ebből kitűnik, hogy végül a filadelfiai gyülekezet szabadítja meg az egyházat ettől a gonoszságtól.

Mit értünk a filadelfiai gyülekezet kitartása alatt (Jel 3:10)? Hogyan ígérte meg nekik Jézus, hogy határt szab a rájuk váró megpróbáltatásnak? Mit jelent ez számunkra ma?

Nyilvánvaló: a filadelfiai gyülekezet is éppen olyan nehéz időket élt meg, mint az előző gyülekezetek, de úgy tűnik, hogy más volt a hozzáállásuk. Ez az első a gyülekezetek sorában, amellyel kapcsolatban Jézus nem mutat rá valamilyen konkrét hiányosságra, amin javítaniuk kellene. A Megváltó felfigyelt a hitükre és arra, hogy együttműködnek Istennel. Ezt értékelt, annak ellenére, hogy a gyülekezetnek „kevés” az ereje (8. vers).

E gyülekezet győzteseinek szól az az ígéret, hogy oszloppá teszi őket Isten templomában, amely „*onnét ki nem jő*” (12. vers). Új nevet kapnak, Jézus teljesen Istenhez tartozónak ismeri el őket, talán éppen azért, mert az életük korábbi szakaszában minden módon Istenhez tartozónak vallották magukat.

Ha azonnal, hirtelen a mennybe kerülnénk, mennyire éreznénk magunkat odatartozónak?

A LAODICEAI GYÜLEKEZET

Laodiceának is bemutatkozik Jézus: „*az Ámen, a hú és igaz bizonyság, az Isten teremtésének kezdete*” (Jel 3:14). Krisztus isteni természetének meghatározó vetületeire mutatnak rá ezek a jellemzők. Az „Ámen” utalás Ézs 65:16 versére, ahol az „Ámen” szó fordításaként ez áll: „*az igaz Isten*”, ami tehát a szövetséghez kapcsolódik. Jézus a hatalmas Isten, aki megtartja a szövetségét, Isten, aki beváltja az üdvösségre és helyreállításra vonatkozó ígéreteit. Jézus „*igaz bizonyság*” is, aki bemutatja népének, hogy valójában milyen az Isten (Jn 1:18; 14:8-10; Jel 1:5; 22:16). Mindezek mellett Ő a Teremtő is (Kol 1:16-17).

Mire szólítja Jézus Jel 3:14-22 szakaszában ezt a gyülekezetet? Mit jelent ez számunkra, ma?

Miután az első szövegek elmondják, kicsoda valójában Jézus, szükséges tisztázni a gyülekezet helyzetét is. Vagyis, azt mondhatnánk, hogy csak akkor ismerjük meg önmagunkat igazán, ha előbb megismerjük Istent. E gyülekezet tagjai valójában annyira áltatják magukat, hogy a valóságnak pontosan az ellenkezőjét képzelik magukról (Jel 3:17). Jézus kéri őket, hogy tegyék meg a kellő lépéseket, lássák tisztán, valóságosan a dolgokat, és szükség szerint változtassanak (18. vers).

Ha ezt nem teszik meg, a másik út az isteni ítélet lesz, még hozzá két szakaszban. Az első, hogy talán szükség lesz némi régimódi szülői fenyítésre (19. vers). A következő eshetőség, hogy Isten „kiköpi” őket a szájából (16. vers, ÚRK), mint egy korty poshadt vizet.

Ez a gyülekezet különösen közel került ahhoz, hogy kivetessen Isten színe elől, mégis a legnagyobb ígéreteket kapja. Jézus velük akar vacsorázni (20. vers). Ez az együttlét csak közeli barátok számára fenntartott alkalom. A későbbiekben pedig megígéri nekik, hogy majd vele együtt ülnek a trónján (21. vers).

Érdekes nyomon követni a hét gyülekezet kapcsán, hogyan válik a nép egyre hűvösebbé Istennel és hogyan távolodik el tőle. Miként történik ez meg? A csata már eldőlt, mégis mintha némelyek kitartóan kapaszkodnának a gonoszságba és a sötétség erőibe. E gyülekezetek történelmét áttekintve kérdés nem fér hozzá, hogy látjuk a nagy küzdelem kibontakozását és megnyilvánulását. Így megye ez majd egészen Jézus második eljöveteleig!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A csütörtöki tanulmányunk érintette Krisztus istenségének kérdését. Miért olyan fontos ez? Ellen G. White a következőt írta: „Mivel Isten törvénye éppolyan szent, mint Isten maga, csak az szerezhett engesztelést annak áthágásáért, aki Istennel egyenlő. A bűnössé lett embert senki más nem menthette meg a törvény átkától, más nem hozhatta ismét összhangba a mennyel. Krisztus magára vette a bűn terhét és szégyenét, a bűnét, ami annyira bántó a szent Isten számára, hogy el kellett választania egymástól az Atyát és Fiát. Krisztus kész volt a legszörnyűbb mélységbe leereszkedni a megrontott emberiség megmentéséért” (*God’s Amazing Grace*. 42. o.). Egyszerű az érvelés: A törvény szent, mint Isten maga, tehát csak az szerezhett engesztelést a törvény áthágásáért, aki éppúgy szent, mint Ő. Az angyalok büntelenek, de nem olyan szentek, mint a Teremtő, hiszen hogyan lehetne bármelyik teremtmény annyira szent, mint aki megteremtette? Nem csodálkozhatunk tehát, hogy a Szentírás újból és újból Krisztus istenségét tanítja. Egy bizonyos értelemben Krisztus áldozata Isten törvényének szentségére összpontosít. A törvény vagy pontosabban a törvényszegés miatt kellett Jézusnak meghalnia értünk, ha meg akart menteni. A bűn súlyára leginkább az áldozat végtelen volta mutat rá, amit az engesztelésért kellett meghozni. Éppen a bűn súlyossága fejezi ki, hogy milyen szent is a törvény. Amennyiben a törvény olyan szent, hogy csak magának Istennek az áldozata adhat választ követeléseire, akkor minden szükséges bizonyítékunk megvan a törvény fennkölt voltára.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. A csoportban beszéljük meg, mit feleltünk a szerdai kérdésre! Mi minden következik a válaszukból?
2. „Amint mostanában körülnéztem, hogy megtaláljam a szerény és alázatos Jézus egyszerű követőit, gondolatban igen kimerültem. Sokan azok közül, akik állítják, hogy várják Krisztus közeli visszatérését, a világhoz igazodnak és komolyabban törekszenek elnyerni a környezetük tetszését, mint Isten jóváhagyását. Hidegek és merevek, mint az a névleges egyház, amelyből csak röviddel ezelőtt távoztak. A laodiceai gyülekezetnek szóló üzenet tökéletesen bemutatja jelen állapotukat” (Ellen G. White: *The Review and Herald*. 1852. jún. 10.).
3. Ellen White ezt több mint másfél évszázada írta, mégis miért illenek ma ránk is annyira ezek a mondatok? Ezek szerint mire következtethetünk azt a mítoszt illetően, hogy az egyház kezdeti szakasza volt „az a régi, szép idő”?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: A BIBLIÁRA

ne pakolj
telefont,
se újságot,
se pénztárcát
se táskát
se poharat
egyszóval semmit.
Ha mégis rátennél
egy szál virágot;
az maradhat.
Ahhoz úgyszincs közöd, bár
rólad szól
mindegyik.